

Η Μητρόπολη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής συνιστά προσοχή στη δράση “Μαρτύρων του Ιεχωβά”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής](#)

Με ανακοίνωσή της η Ιερά Μητρόπολη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής με “αίσθηση ευθύνης και πατρική αγάπη” ενημερώνει τον ευσεβή λαό για τις δράσεις, όσο πλησιάζουμε προς την Μεγάλη Εβδομάδα, “Μαρτύρων του Ιεχωβά”.

Η Μητρόπολη τονίζει ότι οι προσκλήσεις που απευθύνουν οι “Μάρτυρες του Ιεχωβά” , “συντάσσονται με προσεγμένο ύφος, συνοδεύονται από επιλεγμένες βιβλικές παραπομπές, αποσπασμένες από το πλήρες νοηματικό τους πλαίσιο, και απευθύνονται με γενικευμένο κάλεσμα συμμετοχής, δημιουργώντας την εντύπωση χριστιανικής ευλαβείας”.

Τονίζει ακόμη προς τους πιστούς: “Προσευχηθήτε υπέρ αυτών. Μη τους ακολουθείτε, αλλά και μη τους κατακρίνετε”.

Αναλυτικά η ανακοίνωση:

Καθώς βαδίζουμε με κατάνυξη πρὸς τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα, ἡ Ἐκκλησία μᾶς προσκαλεῖ νὰ ἐμβαθύνουμε βιωματικὰ στὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας. Συμπορευόμαστε μετὰ τὸν Χριστὸ στὸ Πάθος Του, ἀνεβαίνουμε στὸν Γολγοθᾶ, στεκόμαστε ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ, συγκαταβαίνουμε μετὰ ταπείνωση καὶ αὐτομεμψία στὸν Ἄδη, γιὰ νὰ προγευθοῦμε τὴ χαρὰ τῆς λαμπρᾶς Ἀναστάσεως.

Μετὰ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιὰ στραμμένα στὸ Πάθος καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ὀφείλουμε νὰ ἐπαγρυπνοῦμε καὶ γιὰ πνευματικούς κινδύνους ποὺ προσεγγίζουν μετὰ ἔνδυμα εὐλαβείας. Μετὰ αἴσθηση εὐθύνης καὶ πατρικὴ ἀγάπη, θεωροῦμε χρήσιμο νὰ σᾶς ἐνημερώσουμε γιὰ ἓνα θλιβερὸ φαινόμενο ποὺ παρατηρεῖται κάθε χρόνο τὶς ἡμέρες αὐτὲς. Πολλοὶ πιστοὶ λαμβάνουν στὰ σπίτια τους χειρόγραφες προσκλήσεις ἀπὸ τοὺς λεγομένους «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» γιὰ μία τελετὴ ποὺ τιτλοφορεῖται «Ἀνάμνηση τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ». Οἱ προσκλήσεις αὐτὲς συντάσσονται μετὰ προσεγμένο ὕφος, συνοδεύονται ἀπὸ ἐπιλεγμένες βιβλικὲς παραπομπές, ἀποσπασμένες ἀπὸ τὸ πλήρες νοηματικὸ τους πλαίσιο, καὶ ἀπευθύνονται μετὰ γενικευμένο κάλεσμα συμμετοχῆς, δημιουργώντας τὴν ἐντύπωση χριστιανικῆς εὐλαβείας.

Ὅμως, ὀφείλουμε νὰ διευκρινίσουμε μετὰ ἀγάπη στὴν ἀλήθεια ὅτι ἡ συγκεκριμένη τελετὴ δὲν ἔχει καμία σχέση μετὰ τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ποὺ τελεῖ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Δὲν πρόκειται γιὰ ἀληθινὴ λατρευτικὴ πράξη, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ψευδεπίγραφη ἐκδήλωση, χωρὶς Ἱερωσύνη, χωρὶς Μυστήριον, χωρὶς τὸν Χριστὸν ἀναστημένο καὶ παρόντα. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπιμένει νὰ τονίζει μόνον τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου, ἀποσιωπώντας τὴν Ἀνάστασή Του, ποὺ εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς πίστεώς μας, σύμφωνα μετὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν» (Α΄ Κορ. 15,17).

Ἡ μετοχὴ στὸ Ποτήριον τῆς Ζωῆς δὲν εἶναι ἀπλὸ θρησκευτικὸ καθῆκον ἢ ἀναπάσταση, ἀλλὰ ἀληθινὴ κοινωνία ζωῆς, ἔνωση μετὰ τὸν ἀναστημένο Χριστόν. Ὅπως λέγει ὁ Κύριος: «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγὼ ἐν αὐτῷ» (Ἰω. 6,56). Καὶ ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος ἐπιβεβαιώνει: «Ἡ Εὐχαριστία ἐστὶ φάρμακον ἀθανασίας, ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ ζῆν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ διὰ παντός.»

Στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν ἀναπαριστοῦμε τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον, οὔτε ἀπλῶς τὸν θυμόμαστε· τὸν ζοῦμε. Καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι παρὼν μέσα στὴ Θεία Λειτουργία σωματικά, ὅχι συμβολικά.

Ἡ ὀργάνωση τῆς Σκοπιᾶς διδάσκει διδασκαλίες ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη. Ὅμως, οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν ἀκολουθοῦν χρειάζονται προσευχή, ὄχι ἀπόρριψη. Πολλοὶ τὴν ἀκολουθοῦν ἀπὸ ἄγνοια· ἄλλοι ἐπειδὴ ἔπесαν θύματα ἐπιτήδειου προσηλυτισμοῦ.

Προσευχηθῆτε ὑπὲρ αὐτῶν. Μὴ τοὺς ἀκολουθεῖτε, ἀλλὰ καὶ μὴ τοὺς κατακρίνετε. Ὅπως διδάσκει καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Με τὸν λόγο μου μάχομαι, ὄχι ἐναντίον τοῦ αἰρετικοῦ προσώπου, ἀλλὰ ἐναντίον τῆς ἴδιας τῆς αἵρέσεως. Δὲν ἀποστρέφομαι τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ μισῶ τὴν πλάνη, καὶ θέλω νὰ τὸν ἐλευθερώσω ἀπὸ αὐτὴν. Δὲν ἔχω πόλεμο μὲ τὴν φύση τοῦ ἀνθρώπου – διότι ἡ φύση εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ – ἀλλὰ ἐπιθυμῶ νὰ διορθώσω τὴν γνώμη του, ποὺ διαστρεβλώθηκε ἀπὸ τὸν διάβολο. Ὅπως ὁ ἰατρὸς δὲν πολεμᾷ τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὴν ἀρρώστια του, ἔτσι καὶ ἐγὼ δὲν ἐπιτίθεμαι στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ἐπιδιώκω νὰ ἐξαλείψω τὴν πλάνη καὶ νὰ καθάρισω τὴ σήψη. Συνήθειά μου εἶναι νὰ διώκομαι, ὄχι νὰ διώκω· νὰ ὑβρίζομαι, ὄχι νὰ ὑβρίζω. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς ἐνίκησε, ὄχι σταυρώνοντας, ἀλλὰ σταυρωθεὶς· ὄχι ραπίζοντας, ἀλλὰ ραπισθεὶς.» (Εἰς Φωκᾶν, ΕΠΕ 37, 296)

Καθὼς εἰσερχόμαστε στὴν Ἀγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα, ἄς μείνουμε προσηλωμένοι στὴν ἀλήθεια τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως, κλείνοντας τὰ αὐτιά μας στὶς σειρήνες τῆς πλάνης ποὺ ἐμφανίζονται μὲ ἔνδυμα εὐλαβείας. Ἐκεῖνοι ἐορτάζουν καὶ «θυμοῦνται» τὸν θάνατο ἐνὸς ἀνθρώπου — ὅπως τὸν θεωροῦν — ἐμεῖς ὅμως προετοιμαζόμαστε νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸ Ἅγιο Φῶς ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ποὺ μεταλαμπαδεύει, γιὰ μία ἀκόμη φορά, τὴν ἐλπίδα τῆς ὄντως Ζωῆς, ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο καὶ πλημμυρίζει τὴν οἰκουμένη ἐδῶ καὶ αἰῶνες.

Ἄς ἐτοιμάσουμε, λοιπόν, τοὺς ἑαυτοὺς μας, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας· μὲ καρδιακὴ προσευχή καὶ συμμετοχὴ στὶς Ἱερὲς Ἀκολουθίες τῶν Ἀγίων τούτων ἡμερῶν, μὲ ἐιλικρινὴ μετάνοια καὶ ἐξομολόγηση, μὲ νηστεία σώματος καὶ ψυχῆς καὶ κυρίως, μὲ πόθο γιὰ κοινωνία μὲ τὸν Χριστό, ὥστε νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ προσκυνήσουμε τὰ Ἄχραντα Πάθη, τὴν Τριήμερη Ταφή καὶ τὴ Ζωοποιὸ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσφέροντάς Του ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν.